

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 czerwca 2017 r.

sprawy **P.B.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa .../16,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. akt XII K .../14,

### **p o s t a n o w i ł**

**1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**

**2. obciążyć skazanego P.B.**

**kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

W wieloosobowej sprawie, rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy w [...] pod sygn. akt XII K .../14, P. B. został oskarżony, o to, że:

I. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1 lipca 2008 r. do 31 października 2008 r. w [...], działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci kokainy w ilości 200 g, w ten sposób, że wskazaną ilość środka odurzającego zbył ustalonej osobie w celu dalszej sprzedaży za cenę co najmniej 120 zł za gram, czyli łącznie nie mniej niż 24.000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

II. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r. w [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie za popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci kokainy, w ten sposób, że w kilku transakcjach sprzedał ustalonej osobie w celu dalszej sprzedaży łącznie 1 kg kokainy w cenie 38-39 euro za gram, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

III. w bliżej nieustalonym okresie czasu od listopada 2009 r. do lutego 2010 r. w [...] i Amsterdamie, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i dwoma mężczyznami o dotychczas nieustalonej tożsamości, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia, a następnie przywozu na teren Rzeczypospolitej Polskiej do W. substancji psychotropowej w postaci MDMA w ilości około 1 kg, tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Rozpoznający sprawę Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 6 lipca 2016 r., uznał oskarżonego P.B. za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt I aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo określone w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r.) i za to na podstawie art. 56 ust. 3 powołanej wyżej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 50 złotych. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 17 września 2014 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt II i III aktu oskarżenia.

Apelację w sprawie wnieśli m.in. obrońca oskarżonego P. B. oraz prokurator.

Obrońca, zaskarżając wyrok w zakresie uznania oskarżonego winnym popełnienia czynu z pkt I oraz zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności tymczasowego aresztowania, zarzucił:

- na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

„1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegającą w szczególności na popadnięciu przez Sąd Okręgowy w [...] Wydział XII Karny w dowolność ocen w zakresie przyznania wiarygodności zeznaniom świadka R. P., w sytuacji, gdy dowód ten będący w opozycji do wyjaśnień oskarżonego nie znalazł potwierdzenia w innym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach świadków R.R. i A. G., którzy nie zeznawali na temat jakichkolwiek transakcji z udziałem oskarżonego oraz odmówienia wiarygodności oskarżonemu M. B., w szczególności w zakresie jego depozycji dotyczących zaprzeczenia jakoby miał on uczestniczyć w obrocie narkotykami z udziałem R. P.;

2) art. 424 § 1 i 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 92 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający instancyjną kontrolę zaskarżonego orzeczenia, poprzez powołanie się na dokonane ustalenia w sposób globalny, w zakresie wszystkich czynów zarzucanych oskarżonym, poprzez przywołanie dowodów przeprowadzonych w sprawie bez wskazania o jakie dowody poczyniono konkretne ustalenia faktyczne oraz nie precyzyjne wskazanie przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia zdarzeń i nie przypisanie ich w sposób dokładny do poszczególnych zarzutów i oskarżonych, pobieżne omówienie powodów dla których dano wiarę jednym dowodom odmawiając jej innym;

- art. 438 pkt 3 k.p.k. oparcie zaskarżonego orzeczenia na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegających na uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w zakresie sprzedaży 200 g kokainy na rzecz R. P., w sytuacji, gdy nie ma na to żadnych bezpośrednich dowodów poza fałszywymi pomówieniami R. P. a pozostałe ustalenia Sądu opierają się na informacjach uzyskanych na temat transakcji, o udział w których oskarżony nie jest w ogóle pomawiany.”

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P.B. od popełnienia przypisanego mu w pkt I czynu.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego P.B. w części obejmującej uniewinnienie od popełnienia czynu z pkt II aktu oskarżenia, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie oskarżonego P.B. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, podczas gdy właściwa interpretacja materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, winna prowadzić do wniosków odmiennych, jednoznacznie wskazując, iż oskarżony dopuścił się popełnienia tego czynu,
2. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, niezgodną z zasadami logicznego myślenia oraz wskazaniami doświadczenia życiowego.

W związku z powyższym prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części obejmującej uniewinnienie P.B. od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji, orzeczeniem z dnia 28 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok wobec P.B. w zaskarżonej części w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie uniewinniające oskarżonego od popełnienia czynu z pkt II aktu oskarżenia i w tej części sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w [...] do ponownego rozpoznania, w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z rozstrzygnięciem, utrzymującym w mocy orzeczenie w zaskarżonym przez obrońcę zakresie, nie zgodził się obrońca skazanego, który we wniesionej kasacji, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. „poprzez nieprawidłową kontrolę instancyjną wyroku Sądu Okręgowego w [...], polegającą na błędnym uznaniu, że Sąd Okręgowy w [...] nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów i uwzględnił w dokonanej ocenie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania doświadczenia życiowego stosownie do przepisu art. 7 k.p.k., w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na jednoznaczne - z zachowaniem powyższych zasad - przyjęcie wersji wydarzeń zaprezentowanej w

akcie oskarżenia, oraz nie naruszył dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie na korzyść oskarżonego wątpliwości jakie pojawiły się na skutek odmiennych depozycji osoby pomawianej i pomawiającej, które to rozbieżności nie zostały w żaden sposób w toku postępowania usunięte”.

W następstwie tego zarzutu obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego P.B. kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Warunkiem „wzruszenia” prawomocnego orzeczenia jest więc nie tylko fakt zaistnienia rażącego naruszenia prawa, ale także i to, aby mogło mieć ono istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego w rozpoznawanej sprawie nie doszło do naruszenia podniesionych w kasacji przepisów, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. Autor kasacji nie stawia zresztą Sądowi Apelacyjnemu zarzutu nierozważania podniesionych w apelacji wniosków i zarzutów, w tym m.in. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. czy art. 5 § 2 k.p.k., ale zarzuca ich „nieprawidłową kontrolę”. Z analizy uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego wynika, że stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał on środek odwoławczy, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k. podał, dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji przez obrońcę skazanego za nietrafne.

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu II instancji nie potwierdza zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w zakresie przypisania skazanemu sprawstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wydane orzeczenia w tym

zakresie poprzedzone zostały wszechstronną, wnikliwą i obiektywną oceną, w najmniejszym stopniu nie naruszającą zasady sformułowanej w art. 7 k.p.k. Podniesienie przez obrońcę skazanego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. umożliwiło mu zakwestionowanie dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych i zanegowanie relacji R. P., z których wynikało, iż nabył on (pod blokiem w którym mieszkał oskarżony, za gotówkę) 200g kokainy od skazanego P.B. ps. „B”. Jak wyjaśnił, kokainę kupił w celu zmieszania jej z kokainą nabytą wcześniej od A. G. ps. „U.”, która mu zawilgotniała. Obawiając się jednakże, że zmieszanie kokainy nie przyniesie właściwego rezultatu świadek odstąpił od tego pomysłu i kokainę nabytą od oskarżonego sprzedał po cenie nabycia R.R. ps. „F”. Relacje R. P., na co zwrócił uwagę w swoim uzasadnieniu Sąd Apelacyjny, odnosząc się także do ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, były w tym zakresie konsekwentne (k.14-15 uzasadnienia SA). Zdaniem Sądu odwoławczego, przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena relacji złożonych przez R.P. dawała podstawę do odmówienia wiary twierdzeniu skazanego, że nie dopuścił się on popełnienia omawianego czynu.

Podanie w wątpliwość ustaleń dokonanych w oparciu o zeznania R.P. skłoniło obrońcę skazanego do postawienia zarzutu rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść skazanego P.B.. Niemniej skuteczne posłużenie się zarzutem obrazy art. 5 § 2 k.p.k., może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. Na marginesie dodać tylko należy, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego, ale po stronie orzekającego sądu. O naruszenia tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy sąd, ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie